

Peter Belanský

**DECH
PEKLA**

Peter Belanský

DECH PEKLA

Psáno v Praze, od 4. 1. do 14. 9. 1994.

Doplněno texty z roku 1996.

Svět bývá někdy hodně temný. Naštěstí jsou lidé, jejichž světlo je nezníčitelné. Věnuji Jiřině Rochové a Josefu Pepčovi Trekovalovi. A všem lokátorům naděje a světla. Autor.

ZÁKON ZRCADLA

Praha, 5.-6. 6. 94

Konrád chodil kolem vysoké kamenné zdi jako slídící pes a jeho černé oči plály horečkou. Tenký plášť, zmáčený dubnovou přeháňkou, jej více studil, než hřál. Necítil však nic, kromě palčivé touhy podívat se za kamennou zeď.

Krásná Hilda vyšla do zahrady. Cítila za sebou slídivý pohled komorné Běty. Baba jedna, jak mě hlídá, pomyslela si s nevolí. Však ji otec za to špehování jistě přeplácí! Přišla k bílé zahradní lavičce a posadila se na ni. Vítr rozehnal mraky a déšť vystřídalo příjemné teplo. Hilda zavřela oči a zvrátila hlavu. Co to včera říkal starý Blumenstein? Že mě miluje? Dědek! Myslí si, že mi jeho milióny zakryjí oči. Ale proč bych měla být jeho ženou? Můj otec má přece dost.

Náhle na sobě ucítila něčí pohled a otevřela oči. Běta? Ale ta je přece u své matky! Pokud nelhala, aby uspala mou ostražitost. Hilda se otočila a zapátrala očima za sebou. Viděla jen masu šedivých, němých kamenů. Vtom sebou cukla. Tam! Přímo proti lavičce, na které seděla, zela mezi kameny malá průrva. Hilda v ní spatřila čísi tvář. Vlastně ne tvář, jen velké, lesknoucí se oči. Rychle se zvedla a rozběhla se k nim. Přitiskla tvář k průrvě a podívala se ven.

Oči zmizely. Kam dohlédla, nikde nikdo. Něco se mi zdálo, pomyslela si a vrátila se zpět na lavičku. Vtom však vítr přihnul nový

těžký černošedý mrak. Na její tvář dopadlo několik studených kapek. Chvatně vykročila k domu. Toho dne se už v zahradě neukázala.

Konrád se vrátil i příštího dne. Obcházel vysokou zeď a jeho oči plály horečkou a vzrušením. Musím ji vidět! Musím! Přece ji nedají tomu starci! Já vím, že jsem nula, bezvýznamný úředníček, ale jsem mladý! Hilda se nesmí stát kořistí toho starého supa! O jejím chystaném sňatku se starým Blumensteinem si šeptalo celé město.

Konrád přišel k mezeře mezi kameny a přitiskl k ní tvář. Lavička byla prázdná. Kde je Hilda? Vždyť je dnes tak hezky! Vtom ji uviděl. Šla lehce a ostražitě jako kočka. Krátce pohlédla za sebe a když se ujistila, že za ní nikdo neslídí, vydala se rychle přímo k mezeře ve zdi. Konrád ani nestačil odtáhnout tvář.

„Musíš nahoru! Na-ho-ru!“ slabikovala naléhavě. Zaťal prsty do spáry a pokusil se vyhoupnout na horní hranu zdi. Musel pokus opakovat, dokud nenašel cestu vzhůru. Pak skok a stál proti ní, udýchaný, hubený a nevěřící.

„Pracujete u mého otce, že?“ zeptala se, jako by na tom záleželo.

„Polovina lidí z města pracuje u vašeho otce, slečno,“ odpověděl a podíval se na své špinavé, sešlapané střevíce.

Na co se to vlastně vyptávám? kárala se v duchu Hilda. Je tady, krásný, mladý a žádoucí. Na ničem jiném nezáleží. Ať je to on, ne starý Blumenstein, kdo bude první!

„Musíme do domu,“ řekla a divila se, jak je klidná. Slídivé oči komorné Běty pustila z hlavy.

Konrád u dveří do domu zaváhal. Najednou se polekal své troufalosti. Nejkrásnější nevěsta ve městě a on? Bohatá Hilda

Moserová milenkou bezvýznamného, věčně hladového úředníčka? Nedopřála mu čas, aby udělal krok zpět. Nic neřekla, ale gesto, kterým mu pokynula, aby šel dovnitř a její pohled, mu prostě nedovolily couvnout. Viděl se stoupat někam vzhůru po širokém schodišti, ještě stále nevěřil, že je to skutečnost a pak jej vtáhla do svého pokoje. Posadila jej na lůžko a chvíli mu mlčky hleděla do očí. Zdála se mu teď ještě krásnější, než venku na lavičce. Krásnější a nedosažitelnější.

„Já jsem Konrád,“ řekl a natáhl k ní ruku.

„Nemluv! K čemu slova! Pojd’!“

Klesla k němu a nechala se rozepínat a líbat, dokud nebyla úplně nahá. Přitiskl jí tvář na prsa a pil vůni její pleti, líbal ji na ústa a cítil, jak její tělo taje a vláční a poddává se jeho rukám. Dvakrát se jí ponořil do klína a ona stále planula jak pochodeň.

„Ještě!“ zašeptala.

Teď si ji bral tvrdě a bez polibků, s očima zavřenýma. Jako by do ní chtěl vyplakat vzdor proti své bídě, jako by ji soudil za její bohatství. Pak otevřel oči a podíval se na hodiny.

„Musím jít, slečno Moserová. Nebo nás tu někdo najde.“

„Bojíš se?“ zeptala se s pohrdáním a dodala: „Muži! A všichni se bojí! Přijdeš zítra?“

„Ne. Zítra ne. Musím k matce,“ zalhal. Náhle jím zatřásl kašel. Sáhl do pláště pro kapesník a snažil se, aby Hilda nic neviděla, ale červená kapka v koutku jeho úst jí neunikla.

„Tak utíkej, zbabělče!“ řekla náhle chladná jako zeď, u níž se setkali.

„Na co čekáš? Jdi!“

Plížíl se domem a umíral strachem. Oddychl si, až když se přehoupl přes zeď a splynul s deštěm. Chvátal do svého studeného pokoje na předměstí a nevěděl, jestli je šťastný, nebo ztracený.

Stařec Blumenstein přišel sjednat podmínky sňatku. Hilda u toho nebyla. Vymluvila se na bolest hlavy.

„Tady je dárek pro Hildu,“ řekl a otevřel černou kazetu. Hildin otec uviděl krásný prsten vzácné práce.

„To je samozřejmě jen závdavek. Ovšem na jejím panenství musím trvat, příteli. Nepochybuji o její čistotě, ale starý zvyk je třeba ctít.“

„To je v pořádku, Heinrichu,“ odpověděl bankéř Moser. „I já jsem si bral její matku jako pannu.“

Zapili dohodu dobrým moselským a Blumenstein odešel.

Svatba byla velkolepá. Po ní si Blumenstein odvezl Hildu do svého domu. Šla za ním jako stroj, podivně prázdná a smířená se vším, co mělo následovat. Když jí její muž ukázal manželskou ložnici a vyzval ji, aby se svlékla, udělala to bez odporu. Náhle ji z lůžka vymrštila myšlenka. Blumenstein se skoro polekal té změny.

„Pane, podmínky nebyly dodrženy. Byl by to podvod, kdybych teď nosila vaše jméno. Nejsem totiž panna.“

Mluvila pomalu. S podivnou radostí si hrála s každým slovem a sledovala měnící se tvář svého manžela.

„Lžete!“ vykřikl, ale jeho výraz už nahlodala nejistota.

„Zítرا vás prohlédne profesor Gratz. Do té doby budete tady. Pod zámkem, samozřejmě. Nedovolím vám žádný skandál. Bude dost ostudy, jestli se ukáže, že máte pravdu.“

Odešel, aniž jí věnoval jediný pohled. Uslyšela, jak je zamykána. Šla k oknu. Mříž! Bože můj, jak může někdo žít celý život za mřížemi? Posadila se na lůžko a dlouho seděla bez myšlenky. Pak si vzpomněla na Konráda. Ta krev! Je nemocný! Proto se jeho černé oči tak horečně leskly! Myslí na mě? Doslechne se, až...? Spánek ji přemohl až k ránu. Hned po snídani, kterou ji Blumenstein přinesl osobně, přišel doktor Gratz. Musela strpět ponižující prohlídku.

„Příteli, velice lituji, ale vaše nejchmurnější očekávání mohu jen potvrdit. Vaše paní nepřekročila práh tohoto domu jako panna.“

Blumenstein odvezl Hildu ještě dopoledne zpět k otci. Všechny dary, které nechal před svatbou dovézt do Moserova domu, odvezl zpátky do své citadely. Hildu zamkli v jejím pokoji. Posadila se do křesla, aniž myslela na to, co se stalo a co ji čeká. Myslela na Konráda. Je jistě nemocný a určitě už o něm vědí pochopové mého otce. Mohu mu pomoci? Vždyť jsem jej k sobě sama zavolala! I když – chtěl by mě TEDĚ? Nejnešťastnější ženu ve městě? Byla stejně krásná, jako včera, ale oči jí pohasly a všechna vůle z ní vyprchala.

Ještě téhož dne ji otec vyhnal z domu. V prvním okamžiku tomu nevěřila. *Jsem tvoje jediná dcera!* chtěla vykřiknout, ale potom se rozhodla nežebrat. Proč? Vždyť mě chtěl prodat tomu dědkovi! Jako věc. Jako kobyly. Za kolik? Pěkný otec! Vyšla ze zahrady zadní brankou. Jako zlodějka. Polekala se skutečnosti za vysokou zdí. Vždyť ji skoro neznala. Bloudila deštěm a městem a hledala Konráda.

Konrád už věděl, co se stalo. Celé město bylo té události plné. Kdosi jej viděl kvapně utíkat od zdi Moserovy zahrady. Ten kdosi si dnes dal dohromady jeho útěk a Hildiny nepodařené vdavky a informoval jejího otce. Konrád se zamkl doma a byl rozhodnut neotevřít nikomu, děj se co děj. Strach a vypětí posledních dní prudce zhoršily jeho chorobu. Nestačil měnit kapesníky. V posledních hodinách ztratil tolik krve, že nebyl schopen opustit lůžko. Dával krev do umývadla, které si připravil k hlavám postele už včera. Když z něho s krví odešla všechna síla, zůstal odevzdaně ležet. Zemřel v obavách o sebe. Na Hildu si ani nevzpomněl.

Hilda zatím dál chodila městem nazdařbůh. Cítila všude kolem sebe zvědavé a nelítostné pohledy. Za pohybem záclony v okně tušila chladné, nelítostné oči a šepot, plný zadostiučinění. Byla Moserová a to byla větší vina, než její poklesek s Konrádem. Zkusila se vyptávat, ale lidé se od ní bázně odtahovali. *Hledej si, jak umíš, ty děvko!* četla z několika tváří. I ti, kteří ji litovali a rádi by jí pomohli, se báli moci bankéře Mosera natolik, že jí dávali jen neurčité odpovědi a za řeči se kolem sebe plaše rozhlíželi. Těch několik slov je mohlo stát místo, chleba, střechu nad hlavou. Bankéři Moserovi patřila největší

kartounka ve městě a s ní i mnoho menších podniků a obchodů. A největší a nejstarší banka v zemi.

Hilda Konráda nenašla, ačkoliv hledala až do večera. Hladová, unavená a zoufalá došla až k barabiznám za řekou. Této části počestného města se říkalo Dolní háj a každý, kdo si zakládal na dobré pověsti, se jí zdaleka vyhýbal. Hilda chtěla jíst a spát a o tom, kam dospěla na své marné pouti za milencem, ani nevěděla. Bída, která byla najednou všude kolem ní, ji omráčila.

V nehezké krčmě našla azyl a starého vojáka, který jí zaplatil nuznou večeři. Zůstala lhostejná k jeho pohledům, slovům i drzým rukám. Byla příliš vzdálená světu, v němž se ocitla a příliš nešťastná na to, aby ji zajímalo něco jiného, než vlastní neštěstí. Věřila, že najde Konráda a počká u něho, až se přes město převalí hněv jejího otce. Potom ji otec přijme. Nebo alespoň vyslechne. A nenechá ji strádat. Může dát Konrádovi lepší místo. Může všechno. Nestalo se však nic.

Hospoda se s přibývajícím tmou zaplnila lidmi, kterým by se Hilda ještě včera zdaleka vyhnula. Teď seděla mezi nimi a nikdo ji nezajímal, ani nevadil. Jen několikrát se kolem sebe rozhlédla vidoucímá očima. Uviděla našminkovanou děvku s křiklavě červeným kloboučkem na špinavých vlasech. Vysokého blondýna s krásnýmá smutnýmá modrýmá očima. Jako by jí něco říkal. Nebo se jí to jen zdálo? V příštím okamžiku na obě tváře zapomněla. Ponořila se nazpět do své bolesti. Byla to ještě bolest?

„Madam, končíme,“ zakrálala jí do ucha stará krčmářka s rozčuchanými vlasy, nedbale svázanými v týle na uzel. Měla zlodějský pohled a ruce jako andělíčkářka. Hilda se otrásla odporem.

Vtom si uvědomila, že cosi jedla a že by měla platit. Začala hledat peníze.

„Ženská, vzpamatujte se, ty herinky za vás platil Alois!“

Kdo je Alois? napadlo Hildu, ale nedokázala si vybavit ani jeho tvář, ani chtivý pohled jeho maličkých očí. Alois se propadl do jejího nevědomí stejně jako celý dnešní den. Vstala, uhladila si vlasy a vyšla z hospody do dubnové noci.

Špinavé uličky utichaly. Viděla zhasínat okna a cítila, jak jí otrásá chlad. Jen jedno okno svítilo do noci zaprášeným žlutým obdélníkem. Vábilo ji jako můru. Chvíli sbírala odvalu, pak rychle přistoupila ke dveřím a zaklepala. Neotevřely se však dveře, nýbrž okno. Vyklonila se z něho rozčuchaná ženská hlava.

„Co chcete?“ zeptala se.

„Jsem Hilda Moserová. Hledám nocleh a práci.“

„Aby nám pan otec poslal do domu policajty? Děvenko, tady není nic pro vás!“ Žena se chystala zavřít okno. Hilda vykřikla:

„Paní, nikdo neví, že jsem tady! Já si chci na nocleh vydělat, nebudu vám na obtíž!“

Žena něco zadrmolila a zmizela v okně. Vzápětí se otevřely dveře.

„Tak pojd', krasavice. Vyspíš se tady a ráno se uvidí. Třeba tě papínek hledá po všech čertech a rád pustí nějaký groš, když mu povíme, kde tě najde.“

Hilda vešla do domu a dveře se za ní zavřely. Prošla dlouhou chodbou do haly, odkud vedla dvě schodiště vzhůru. Rozhlédla se kolem sebe a ihned pochopila, kam se dostala. Byla v bordelu. Všechno včetně holek tu bylo nablýskané a falešné jako pouťový

šmuk. Před lety mohl být tento dům krásný. Teď zářil odřeným zlatem a omšelým operetním přepychem.

„Jestli pan otec nezabere a nezaplatí, bude si slečna muset na sebe vydělat tělem, jasně?“ potvrdila rozcuchaná žena Hildě správnost jejího dojmu. Nato odvedla Hildu nahoru na poschodí a ukázala jí pokoj.

„Tady se vyspíte a ráno se ukáže, co s vámi. Musíme počkat, co řekne madam. Možná, že budete muset hezky rychle vypadnout a já to ještě slíznu za vás.“

Budoár, jako stvořený pro prodejnou lásku, napadlo Hildu, když si prohlédla pokoj. Bylo tu ale všechno, co v dané chvíli potřebovala a to ji uspokojilo. Ostatně - nemohla si vybírat.

„Máte hlad?“ zeptala se její průvodkyně. Hilda přikývla.

„Něco vám přinesu. A jinak jsem Kora.“ Neřekla to bez jisté vlídnosti.

Hilda se posadila na lůžko, zkrřížila ruce na kolenou a hleděla před sebe nepřítomnými očima. Nemyslela na sebe, jako by se jí prostředí, ve kterém se ocitla, ani netýkalo. Myslela na otce a na Konráda. Bude ji otec hledat? A Konrád.... Kde je? Ta krev...

Zavřela oči. Vymazala z hlavy všechny myšlenky. Už nebyla Hildou Moserovou. Byla vyčerpaným tvorem, který měl hlad. Nikdy v životě dosud nehladověla. Až dnes. Budoucnost ji neděsila, i když se jí jevila jako dlouhá temná chodba k další, ještě černější tmě.

Kora přinesla ták s jídlem a konvici čaje.

„Jste bledá jako smrt. Ale to se spraví. Musíte se najíst a vyspat. Hlavně že jste nenastydla. Klidně jezte, odnesu to ráno.“